

ELS TROLS I LES CUQUES DE LLUM

Autora : Jana P., 4t primària

L'any de la picor quan tothom feia pudor, hi havia uns trols que es deien Ignasi i Clotilda. L'Ignasi, era el gran, tenia els cabells arrissats com una escarola i estava una mica grassonet. La Clotilda, la petita, tot i tenir menys edat, era més llesta. Tenia el cabell vermell i també arrissat, però, al contrari de l' Ignasi, era prima.

Vivien en un bosc il·luminat, ple de plantes i molt bonic.

Un dia, va venir el rei dels trols i els va dir :

- D'aquí una hora, se n'anirà la llum!
- I com ho farem? -es va preguntar l' Ignasi.
- Haurem de trobar una solució -digué la Clotilda.
- Haurem d' anar a investigar! -se li acudí a l' Ignasi.
- Va correm doncs!!! -digué la Clotilda tota emocionada, era una gran aventurera.
- Ja!, ja ho sé! I si ens posem pals a la cara? Així, si estem jugant i xoquem amb algú, ho notarem –continuà l' Ignasi.
- Millor que no, ens podríem fer mal –respongué la Clotilda.
- Podem agafar aquelles bestioles que fan llum!!! –exclamà l' Ignasi.
- Les cuques de llum, vols dir tu? – aclarí la Clotilda.
- Sí, sí, això mateix ! – afirmà convençut l' Ignasi.
- Però on les trobarem? -preguntà la Clotilda.
- Jo sé on les podem trobar –respongué l' Ignasi.
- Doncs afanyem-nos i anem-hi, que ens quedarem aviat sense llum –digué la Clotilda.
- Sí, sí, anem-hi de seguida! – afegí l' Ignasi.

Després d' una bona caminada, arriben al lloc on l' Ignasi deia que hi havia les cuques de llum.

La Clotilda quedà meravellada d' aquell lloc...

- Caram!, quin lloc més bonic!!! Hi ha moltíssimes cuques de llum! Mira aquella, és molt grossa!, aquesta sí que ens anirà bé, fa molta llum! – exclamà la Clotilda.
- Doncs vinga, agafem-les, però amb molt de compte de no fer-los mal que són éssers vius – digué tot decidit l' Ignasi.

Una estoneta després, aconseguiren agafar-les totes, i varen quedar entusiasmats en veure la llum que feien, es veia tot un tros del camí ample i il·luminat del tot.

Anaren passant els dies, i tot anava com la seda, però al cap d' un mes, una de les cuques de llum, la més gran i la que més il·luminava, es va morir, o això semblava....

Quan la Clotilda, molt trista, s' hi apropà per agafar-la, se n' adonà que en realitat, no estava morta, sinó que era una estratègia de la cuca.

- I per què ha fet veure que es moria la cuca de llum ? -preguntà l' Ignasi molt estranyat.

- Doncs està clar, no li agrada que la tinguem aquí al nostre poble fent llum. De fet, crec que el que li passa, és que no li agrada fer llum enlloc, senzillament, no vol ser una cuca de llum –raonà la Clotilda.

- I què podem fer per ajudar-la? –preguntà l' Ignasi.

- No se m' acudeix res, només li podem fer veure, que fer llum és una cosa meravellosa, màgica i única –digué la Clotilda.

I així ho feren, li explicaren a la cuca de llum, que eren els únics animals al món que poden fer llum, i que això és màgic i fa molt de servei. Li digueren:

- Mira cuca de llum, si tu no fossis com ets, nosaltres no podríem veure res durant la nit, ja que la lluna, s' ha amagat, i no vol tornar a sortir, diu que està cansada i que necessita dormir.

- Això mateix! -digué l' Ignasi- Si no fos per vosaltres, no haguéssim pogut fer ni veure res durant totes les nits fosques. Sou els únics animals que ens podeu ajudar....

Semblà que la varen convèncer, perquè a poc a poc, veieren que la llum de la cuca, es tornava a il·luminar cada vegada més...de fet, mai l' havien vist amb tanta potència, era molt emocionant!

I així va ser, com aquelles cuques de llum , es quedaren per sempre en aquell poblat, fins i tot, quan la lluna tornà a il·luminar el cel.